

Nr 196.

Av herr **Thapper m. fl.**, om pensionsreglering för av staten övertagna enskilda järnvägars pensionärer.

Genom beslut vid 1948 års riksdag genomfördes en förbättring av pensionsvillkoren för förutvarande anställningshavare vid av staten övertagna trafikföretag m. fl. eller efterlevande till dem. Förbättringen innebar be-
träffande personal, som vid övergången i statens järnvägars tjänst erhållit anställning på aktiv stat eller därmed jämförlig tjänst på övergångsstat och uppbar fyllnadspension av statsmedel jämte vissa andra tilläggsförmåner, att full likställighet med motsvarande statliga pensionärer tillskapades. För sådana f. d. anställningshavare, som vid övergång till statens järnvägar erhållit anställning på övergångsstat utan skyldighet att bestrida aktiv tjänst, s. k. passiv övergångsstat, utgöra pensionsförmånerna 90 % av de statliga pensionerna, medan däremot de pensionstagare, som avgått med pension från anställning vid enskild järnväg före statens övertagande av densamma, respektive efterlevande till sådan pensionstagare, endast erhålla 80 % av de statliga pensionerna.

Dessa pensionärer ha på sin tid genom rätt dryga avgifter på en liten inkomst till de Enskilda järnvägarnes pensionskassa sökt säkerställa ålderdomen för sig och sina efterlevande. Genom nu rådande dyrtid och den inträffade försämringen av penningvärdet se dessa pensionärer med oro mot framtiden, då deras pensionsbelopp äro otillräckliga för att de skola få ekonomien att gå ihop. På grund av den utveckling som också numera ägt rum på löneområdet, där pensionen betraktas som en intjänad löneförmån, ter det sig för dessa pensionärer synnerligen obilligt att, trots att de av en ofta mycket ringa inkomst haft att erlægga sina pensionsavgifter, de ändå ej kunna erhålla en med övriga pensionärer vid statens järnvägar likställd pension.

För dem måste det framstå som mycket egendomligt, att deras tjänstgöring vid de förutvarande enskilda järnvägarna och därmed i den allmänna samfärdselns tjänst icke skall vara fullt jämställd med en tjänstgöring vid statens järnvägar. Det är här fråga om gamla trotjänare i samhällets tjänst med i genomsnitt omkring 40 års tjänstgöring, som därför borde vara berättigade till en dräglig utkomst och att bli jämställda med likställda befattningshavare vid statens järnvägar. Det rör sig ju här också om en grupp, som har kommit upp i relativt hög ålder, varför dödlighetsavgången är hög; antalet pensionärer sjunker därför rätt starkt varje år. En likställdhet av deras pensioner med motsvarande tjänstepensioner vid

statens järnvägar skulle därför betyda en icke alltför stor utgift för staten; utgiften skulle dessutom sjunka för varje år och icke bli av alltför lång varaktighet.

Det synes därför vara ett mycket rimligt rättvisekrav, att pensionärerna vid de tidigare enskilda järnvägarna i pensionshänseende jämsställas med statens järnvägars pensionärer i motsvarande tjänsteställning.

Med hänvisning till det ovan anförda föreslås,

att riksdagen må bemyndiga Kungl. Maj:t att utfärda bestämmelser om att de av staten övertagna enskilda järnvägar-
nas pensionärer må få sina pensioner omreglerade så, att i princip full likställighet med motsvarande pensionärer vid statens järnvägar ernås.

Stockholm den 24 januari 1952.

Fridolf Thapper.

John Lundberg.

Ragnar Ekström.
